

Csokonai Vitéz Mihály

(1773-1805)

A magyar gavallér

Gavallérok minden nemzet közül telnek.
Kik a néző szemtől csudát érdemelnek.
Mindeniknek czifrán csillog ruházatja,
De magát a magyar dicsőbbnek mutatja.
Ah dicsőbb egy magyar gavallér levante,
Nagyobb méltóságot ad a magyar mente,
Melynek zöld posztóját ragyogással szántja

Gazdagon pazérlott arany paszomántja.
Ázsiai veres nadrág fénylik rajta,
Mutatja, hogy ő is véres magyar fajta.
Arany sarkantyúja peng karcsú csizmáján,
Harmóniás ütést tesz ezüst szablyáján.

Almás-szürke csődör lovát tánczoltatja,
Lejtős fordulással kerengve ugratja,
Tündöklő serényje játszik a szellővel,
Az arany szerszámra hányja gőgös fővel.
Most büszkén rúg, kapál, majd harsogva nyerít,
Orrán sebes szellőt fuvall és tekerít,
Ragyog hátán selyem posztóval vont nyereg.
Csótárján az arany Méander tekereg.
Merőn megül rajta vitéz levantája,
Nem mozdul semmije, csak a bokkrétája,
Melynek kócsagtollból kötött szála között,
Az arany boglárba a fény megütközött.

Csillámló pirossa nyusztos kalpagjának.
Szégyeníti haját az ánglus dámának.
Barna szemöldöke s hollószín bajusza,
Képének pirosuló tejét büszkén úszsza.
Bársonyszín hajai a széltől suhognak,
Reá tekerődött szárnyain lobognak.

Az ő orczáját is szerelem igézi,
De e szerelem is ő benne vitézi.
Ettől sem puhul el egy magyar gavallér,
Szívében Vénus is, Bellona is elfér.
E kettő ad neki kettős ékességet,
Felséges kellemet s kellemes felséget.

S a milyen volt Hector, mikor fegyverbe állt,
S Andromachejától csókok között megvált:
Oly szerelmes vitéz a magyar gyermeke,
Ez a szép természet nagyságos remeke.